

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 22. prosinca 2010.

Moramo se naviknuti primjećivati Boga

Draga braćo i sestre!

Ovom posljednjom audijencijom prije božićnih blagdana približavamo se, s drhtajem u srcu i čuđenjem, "mjestu" gdje je za nas i za naše spasenje sve započelo, gdje je sve ispunjeno, gdje su se susrele i dotakla očekivanja svijeta i ljudskog srca. Možemo već sada osjetiti predokus radosti prema onom malom svijetlu koje se nazire, koje se iz betlehemske špilje počinje širiti nad svijetom. Na putu došašća, koje nas je liturgija pozvala živjeti, Gospodin nas je pratio da bismo prihvatili s raspoloživošću i zahvalnošću veliki događaj Spasiteljeva dolaska i promatrali puni čuđenja njegov ulazak u svijet.

Radosno iščekivanje, karakteristično za dane koje prethode svetom Božiću, sigurno je temeljni stav vjernika koji želi plodonosno živjeti novi susret s onim koji dolazi prebivati među nama: s Kristom Isusom, utjelovljenim Sinom Božjim. Iznova nađimo tu raspoloživost srca, i neka ona postane i naša, u onima koji su prvi prihvatili Mesijin dolazak: u Zahariji i Elizabeti, u pastirima, običnom puku, a napose u Mariji i Josipu, koji su osobno iskusili strepnju, ali prije svega radost zbog otajstva toga rođenja. Čitav Stari Zavjet predstavlja jedno jedino veliko obećanje, koje se imalo ispuniti dolaskom moćnog spasitelja. O tomu posebno svjedoči prorok Izaija, koji nam govori o silnoj žudnji čovjeka i svega stvorenja za otkupljenjem koje će dati nove snage i novi putokaz čitavom svijetu. Tako, pored očekivanja starozavjetnih osoba, nalazi prostor i značenje, tijekom povijesti, također naše očekivanje, koje u ovim danima živimo i koje nas drži budnima tijekom

čitavog našega života. Kroz čitav se ljudski život, naime, živo provlači taj duboki osjećaj, želja da nam ono najistinskije, najljepše i najveće što smo nazreli i naslutili umom i srcem, dođe ususret i pred našim se očima obistini i ponovno nas pridigne.

"Evo, dolazi svemoćni Gospodin: zvat će se Emanuel, Bog s nama" (ulazna antifona, misa od 21. prosinca). Često, u ovim danima, ponavljamo te riječi. U liturgijskom vremenu, koje ponovno aktualizira to otajstvo, već je na vratima onaj koji nas dolazi spasiti od grijeha i smrti, onaj koji nas, nakon Adamove i Evine neposlušnosti, ponovno prima u svoj zagrljaj i širom nam otvara vrata koja vode u pravi život. To tumači sveti Irenej u svojoj raspravi "Protiv krivovjerja" kada kaže: "Sam Božji Sin siđe 'u obličju grešnoga tijela' (Rim 8, 3) da osudi grijeh i, nakon što ga osudi, potpuno izagna iz ljudskog roda. Pozvao je čovjeka na sličnost sa samim sobom, učinio ga oponašateljem Boga, poslao ga na put koji je pokazao Otac da može vidjeti Boga i dao mu za dar samoga Oca" (III, 20, 2-3).

Dolaze do izražaja ideje koje su bile posebno drage svetom Ireneju, da Bog s Djetetom Isusom poziva na sličnost sa samim sobom. Vidimo kakav je Bog. I tako nas podsjeća da mi moramo biti slični Bogu. Moramo ga i oponašati. Bog se darovao, Bog se darovao u naše ruke. Moramo se povesti za njegovim primjerom. I, na kraju, ideja da možemo vidjeti Boga. To je glavna ideja svetog Ireneja: čovjek ne vidi Boga, ne može ga vidjeti i tako ostaje u mraku u pogledu istinu i samoga sebe. Ali čovjek koji ne može vidjeti Boga, može vidjeti Isusa. I tako vidi Boga, tako počinje vidjeti istinu, to jest počinje živjeti.

Spasitelj, dakle, dolazi zato da umanji moć djelovanja zla i svega onoga što nas još uvijek može držati daleko od Boga, da nas ponovno vrati divnom sjaju i prvome očinstvu. Svojim dolaskom među nas, on nam pokazuje i dodjeljuje nam također zadaću, a ta je da budemo slični njemu i da težimo k svetosti kako bismo uživali gledanje Boga u Kristovom licu. Sveti Irenej nadalje kaže: "Božja se riječ nastanila među ljudima i postala Sinom čovječjim, da se čovjek navikne primjećivati Boga i da se Bog nauči nastanjivati u čovjeku prema Očevoj volji. Zato nam je Bog dao kao 'znak' našega spasenja onoga koji je, rođen od Djevice, Emanuel" (isto). I ovdje susrećemo vrlo lijepu središnju ideju svetog Ireneja: moramo se naviknuti primjećivati Boga. Bog je obično daleko od našega života, naših shvaćanja, našeg djelovanja. Došao je blizu nama i moramo se naviknuti biti s Bogom. Irenej u svojoj smionosti ide tako daleko da se usuđuje reći da se i Bog mora naviknuti biti s nama i u nama. I da bi nas Bog možda morao pratiti na Božić, naviknuti nas na Boga, kao što se Bog mora naviknuti na nas, na naše siromaštvo i krhkost. Gospodinov dolazak, zato, ne može imati drugu svrhu osim one da nas nauči da promatramo i ljubimo događaje, svijet i sve ono što nas okružuje očima samog Boga. Riječ postala djetetom pomaže nam shvatiti kako Bog djeluje, kako bismo bili kadri pustiti da nas njegova dobrota i njegovo beskrajno milosrđe sve više preobražavaju.

U tami kojom je obavijen svijet, pustimo da nas ponovno iznenadi i unese svjetlo u naš život taj Božji čin, koji je potpuno neočekivan: Bog je postao djetetom. Pustimo da nas iznenadi i obasja

Zvijezda koja je preplavila svijet radošću. Neka nas Djetešce Isus, kada dođe k nama ne nađe nespremljene, zauzete samo oko toga da izvanjsku stvarnost učinimo što ljepšom. Neka nas briga i pažnja koje posvećujemo uljepšavanju naših ulica i domova još više potakne da pripravimo našu dušu da susretne onoga koji će nas doći pohoditi, koji je prava ljepota i pravo svjetlo. Očistimo zato svoju savjest i svoj život od onoga što se protivi tome dolasku: svoje misli, riječi, vladanja i djela, uznastojimo činiti dobro i pridonositi ostvarivanju mira i pravednosti u ovom našem svijetu za svakog čovjeka i kročiti tako ususret Gospodinu.

Za božićno su vrijeme karakteristične jaslice. One na Trgu Sv. Petra, po običaju, gotovo su spremne i, ako ih se promatra na duhovan način, pokazuju se Rimu i čitavom svijetu, predstavljajući ljepotu otajstva Boga koji je postao čovjekom i nastanio se među nama (usp. Iv 1, 14). Jaslice su izraz našega očekivanja, ali također zahvaljivanja onome koji je odlučio podijeliti naš ljudski život, u siromaštvu i jednostavnosti. Raduje me da je i dalje živa i da se, štoviše, ponovno otkriva tradicija podizanja jaslica u domovima, na radnim mjestima, na svim onim mjestima na kojima se ljudi okupljaju. Neka to istinsko svjedočanstvo kršćanske vjere uzmogne i danas pružiti svim ljudima sugestivnu sliku beskrajne Očeve ljubavi prema svima nama. Neka ono i danas uzmogne iznenaditi srca djece i odraslih.

Draga braćo i sestre, neka nam Djevica Marija i sveti Josip pomognu živjeti otajstvo Kristova rođenja s novom zahvalnošću Gospodinu. Usred užurbanosti koja vlada u našim danima, neka nam to vrijeme dadne malo smirenosti i radosti i neka nam pomogne izravno se uvjeriti u dobrotu našega Boga, koji je postao djetetom da nas spasi i udijeli nam novu hrabrost i novo svjetlo našem putu. To je moja želja za svet i sretan Božić; upućujem je svima vama ovdje prisutnima, vašim obiteljima, napose bolesnima i onima koji trpe, kao i vašim zajednicama i svima koji su vam dragi.